

El Lluitador

Portantveu de la Federació A. S. O. de Banyoles

De tots els articles en son responsables llurs autors || Preu: 15 cts. | No es tornen els originals
Redacció: D. Pastora, 19

On anem a parar?

Ja comença a ésser força general aquesta preocupació, per saber on anem a parar; preocupació que s'accentua a cada nova topada, entre la burgesia i la classe treballadora, topades que sovinteigen cada dia mes i amb mes extremada violència.

Prou voldriem també nosaltres endevinar-ho, on anem a parar; però, es tant gran la cosa, de tant enorme transcendència l'afer tant diverses i complicades les causes, que el determinen i el sostenen, el tal vegada mes greu els conflictes que poden esdevenir-li a la especie humana, que amb tot i tenir-ne ple coneixement de la situació que ocupan, cels efectius i mitjans amb que comptan ambdós bandols, no ens atreviríem a fer pronóstics.

No obstant, estimem que per el cas, be podria servir-nos, saber que en pensa la burgesia, de la extrema resolució presa, per aquelles dones, viduas, de llevarse elles mateixes les vides, per acompanyar-los en les ombres del misteri a n'aquells seus marits que perderen les seves devides, en les terres d'Austria, lluitant en defensa dels ideals de la classe treballadora.

Bo seria també i al mateix objecte, saber lo que en pensan, aquells que viuen de les suades del pròxim, com l'anomenan i califiquen, un acte com el d'aquell nen de tretze anys, que fa pocs dies, va engegar-se un tret al cap, matat-se, al veurer que la

fam s'ensenyoria de tota la seva familia a quedar sense feina.

Amb tot i lo que podria revelar-nos, el coneixement d'aquells pensars, ben segur, que també acabariem per dir, que si arrisqui un altre a fer pronostics sobre lo que n'ha d'esdevenir del neguit intern en que viu la humanitat corsecada i que en bona part, tenen, els elements que la integren, invertits els sentiments.

D'aquests fets que recreman l'ànima, bé s'en parla i s'en escriu, perquè hom s'en dongui compte, de la cruesa en que pugnan les intencions dels homens i de lo que en son esfereidora demostració, suicidis de dones i criatures, i n'esdevingui assenyament, remei, i a qui pertoqui, esmena; però, ai las! que amb tot i trovar-hi en cada mot dit i paraula escrita, un crit de dolor o un plany, de tanta i tanta víctima, que traspasa de sufriment, qui deuria oïr, fa el sort; qui deuria veurer-hi, tomba el rostre i en sa indolència, aquella gent empedernida, no se li acud fer altra cosa, que posar-los-hi davant dels ulls a n'els infelissos que han sobreviscut a la tragedia, les despulles dels caiguts i en les mes tètriques postures, perquè escarmentin, convençts que així trovaràn pas franc i ample via per a satisfer els seus egoismes.

De la lluita que s'es entaulada entre el que treballa i el que no treballa, no se

n'espera pas com en altres temps, la victòria que s'assolia amb l'esclafament del adversari, victòria que no seria definitiva, si l'esclafament no significués el triomf de la raó i de la justícia. D'aquesta lluita se n'espera només que la sumissió a lo estatuts. Aquesta lluita que s'ha universalitzat i que de la banda del home que no treballa s'hi troben gairebé tots els poders constituits del món, amb mitjans segurs de domini pessetes fusells i presons; que sobornan matan i subjuguen i de l'altra banda, de la banda de l'home que treballa, no s'hi troven, mes que multituds enormes, que fins avui no feien altra cosa que resistir, i acabava sempre amb el desnucament, que forçosament s'hi arriba al que només sab encaixar els cops; però, millor organitzades aquestes multituds, amb mes equilibrada tècnica, obstinades fins a lliurar-se a la mort, amb ses mullers, cubrint un front que don la volta al mon de la topada cal esperar-ne mes que l'esclafament d'un dels combatents, quelcom inenarrable que be

podria ésser l'enderrocament d'un ordre, de uns drets i d'unes lleis que detenta una civilització prostituïda que otorga, reconeix i fa reconeixer tota mena de privilegis a la ganduleria i exigeix tota mena de sacrificis a la laboriositat.

El Feix, el Nazi, la Falange, amb els Mussolini, Hitler, Dollfus i Primos prou van fent-li taparades a la riuada obrerista, però, no l'aturaràn.

Els voldrien les coses tal com son i eren; a gust i plaer del que ganduleja. Els altres les volem del gust i plaer dels que suan.

O tathom treballa o no treballa ningú. Aquest sembla ésser el dilema i d'ací n'ha de venir forçosament, lo que tal volta ningú pensa, ningú creu, ni voldria ningú.

La general preocupació per saber on anem a parares que tothom convé en que totalment s'ha d'estimbar aquesta humanitat pervertida, i que ja només es tracta de saber-ne la fondària de l'avenc.

X.

A los pequeños industriales y comerciantes de Bañolas

La vida de los pequeños industriales y comerciantes corre parejas con la desesperada situación actual de los pequeños campesinos y trabajadores de la ciudad y del campo.

Nuestra semi-clase de verdaderos propulsores de la economía de los grandes comerciantes, banqueros y capitalistas es la que primero sufre las consecuencias de la miseria que siente la clase proletaria. Las luchas por demás justificadas, entre las dos clases antagónicas e irreconciliables, capital i trabajo, hoy agudizadas al extremo y justamente definidas en la revolución y contra-revolución, repercuten en nosotros de una forma tan distinta que nos hace imposible colocarnos al margen de ellas. Es demasiado viva nuestra tragedia para sufrirla en silencio. Nuestra causa no tiene solución, como no sea definitiva. Hasta la fecha hemos seguido la norma impuesta por el gran almacenista de elevar constantemente el precio de los productos, en especial, de primera necesidad. Pero estamos hartos convencidos de que esta solución inmediata es al fin la más perjudicial. Nues-

tro trabajo se desarrolla entre las capas más pobres del país y cuanto más se les encarezca la vida, peor pueden atender sus necesidades i pagar sus deudas. Es pues, preciso, tomar otras resoluciones afrontar de lleno la situación, colocar la industria y el comercio en poder de un estado proletario y unir nuestras fuerzas a la Revolución. Solo nosotros podemos justificar la procedencia de esos fabulosos dividendos que se reparten los capitalistas y banqueros en este estado de depresión y de ruina, el pequeño industrial i comerciante depende de una letra de cambio aceptada a plazo fijo,

Con esta merma en nuestros ingresos, es muy natural la enorme cantidad de partidas fallidas a causa de la falta de trabajo que arrastre a miles de trabajadores al paro forzoso; el pequeño comerciante que ha hipotecado a cuenta del crédito todos sus intereses y hasta su libertad, se ve absorbido por la gran industria y a un solo toque de notario se ve en la calle a engrosar el numerosísimo ejército de los que no comen. Nuestra situación es idéntica a la de los trabajadores, por lo tanto es,

de imperiosa necesidad nuestra ayuda moral y material a los que luchan por que impere el orden de trabajo, base de nuestra economía y desarrollo, luchemos contra los banqueros, contra el capitalismo que roba descaradamente nuestros intereses, nuestro pan. Demos nuestra fuerza a la consigna proletaria del frente único. Financemos con arreglo a nuestras posibilidades el desarrollo de la revolución y habremos iniciado el camino que conduce a una sociedad más justa y humana que la presente, donde la riqueza pertenezca a la colectividad y no al individuo. — UNO de la CAUSA.

Obrers, Camperols !

Protegiu el vostre periòdic. Protegint-lo, defenseu els vostres interessos que són els de tots els treballadors tant de la terra com del camp.

Industrias Coromina S. A.

Per l'increment que pren el conflicte fa dies plantejat a la Farinera de les Indústries Coromina i per el caire caciquil per part del propietari, ens veiem obligats i creguem imprescindible posar-lo a l'opinió pública.

Dies enrera l'aludit propietari va acomiadar a un company nostre, al·legant que no tenia treball.

L'afectat va exclamar-se dient que era injust que el despatxés, ja que en el temps que estem travessant es fa un xic impossible, trobar una nova col·locació. Va recórrer al Sindicat i aquest a les autoritats, obligant al burgès al repartiment de treball.

No veiem que hagi fet efecte l'aplicació de les lleis socials, imposada per les autoritats, respecte a aquest individu, ja que la setmana passada va acomiadar-lo de nou, junt amb algú altre company.

Aquesta vegada al·lega que els altres treballadors no s'avenen amb el repartiment de treball, ja que treballant tota la setmana, amb tots els treballs s'arriba a viure. I que comença a despatxar els últims que van ingressar.

Això no és cert, ja que n'hi ha algú que va ingressar molt darrerament que els acomiadats.

Ens abstenim de fer algunes declaracions d'aquest tant respectable Sr. Coromina, referent als obrers acomiadats; però, sí que podem assegurar que no ens ve pas de nou aquesta injustícia que s'ha proposat portar a cap, i ja que solsament pot ésser propi d'un sense entranyes.

Li recordarem el fet ignominiós que varem presenciar temps enrera a Girona, respecte a un viatjant que va sentar-se a la delantera d'un dels cotxes que fan el trajecte de Banyoles a Girona i viceversa.

No se si és convenient tornar a suplicar a les autoritats el compliment de les lleis socials, respecte a aquest individu, ja que ha demostrat clarament que per ell no són tal autoritat. Crec que és necessària l'intervenció de la Federació Agrària Social Obrera directament i exigir-li que encar que sigui una fingida crisi de treball, que estic segur, no es mes per contra-rrrestar l'organització sindical que és la única que li fa por, ja que els obrers acomiadats son socis del Sindicat.

L'única solució es demostrar-li que no es capaç d'aturar l'avalancha de l'Organització Sindical i si no vol tornar al repartiment proporcional del treball, plantejar una nova vaga general i que estem disposats d'afrontar el perill de la manera que es presenti. — U. D. L. C.

Protestem !

Protestem de l'acte de salvatjisme comès dimarts passat en la tomba que guarda les despulles del que en vida fou President de Catalunya, el venerable Francesc Macià.

I protestem doblement, perquè algú, amb una cruesa d'ànima, si és que ànima tingui, ha insinuat i la premsa monàrquica ho ha recullit i ha publicat, que els autors de semblant acte de canibalisme podien ésser els obrers que en dit dia celebraren la vaga de 24 hores per companyerisme amb la classe obrera de Madrid i a la vegada com a ademostració de la classe obrera organitzada per a fer front al perill cada dia més accentuat d'una dictadura feixista.

Nosaltres, en vida del gran patrici Macià, l'admirarem i el respectarem com s'admira i respecta un home que sent els neguits i les angoixes de la classe treballadora i fa els possibles per a mimvar les sofrances de la classe explotada.

No, no pot ésser cap obrer l'autor de semblant fellonia. Tal volta podriem trobar-lo entre els amics d'aquest cínic i canalla que es diu Albiñana, que pel despit de veure al seu ídol, que tot i la condició de diputat tingué que passar la nit als calabossos

de la comissaria d'ordre públic, fes que com a repressàlia cometessin aquest acte que repugna a tota consciència de persona civilitzada.

Però el més bochornós i lamentable es que el fiscal, després de trobar en alguns dels detinguts un vertader arsenal d'armes i municions, declara que no hi troba delictes. Això és indigne. Per aquest costat sí que s'afebleix el fervor que el poble serva per la República i perilla que acabi per mirar amb indiferència tot allò que fa referència a la cosa pública.

No anem bé per aquest camí. Mentre els jutges i magistrats no siguin uns dignes i fidels servidors de la República i no apliquin la llei amb tot el rigor, sense diferències de classes ni estaments, la República no pot satisfer al poble que l'ha instaurada. Encara recordem aquell article publicat a «Justícia Social» on el nostre amic, avui Conseller d'Agricultura de la Generalitat, en Juan Comorera, deia que el Palau de Justícia de Barcelona era la cova d'Alí-Babà, on la justícia es comprava i es venia al que millor la pagava,

Els poders públics tenen l'obligació de sanejar-la aquesta burocràcia de la magistratura i qui no compleixi dignament el càrrec que ocupa que se'l separi d'empleu i de sou. Sobretot de sou, la única manera, que el poble torni vibrar al sentir-se dignament governat, i estigui alerta per a barrar el pas a aquesta allau reaccionària que ens ofega.

VIROLET

Del festival cel-lebrat al "Saló Modern"

El dia 7 del corrent mes va cel-lebrar-se al Saló Modern un festival líric-musical, organitzat per la «Penya els 8 i pico».

L'organització podem judicar fou lo mes acertada, i es quant als concursants que prengueren part en l'acte, podem deduir-ne que per la seva presentació i actuació van fer que resultés un festival que meresqué l'elogi de tothom qui va presenciar-lo.

Felicitem a la «Penya els 8 i pico», per el gust especial en el confeccionament de la vetllada, i en

particular al company Isidre Oliveras per la composició de l'obra «FLIRT 1934» que per les característiques del diàleg, mereix un elogi unànime.

Deixem per un altre ploma mes autoritzada que la nostra, la crítica de l'obra, Que sigui aquesta, el prelude de la prosperitat que l'ha de fer popular en la mateixa. — LA REDACCIO

La vaga arma legal de l'obrer

Ningú del món civilitzat pot negar als obrers, el dret de rebel·lar-se, mitjançant una vaga, ja que sols esgrimint aquesta arma que no té ni un bri d'homicida, els obrers a vegades logrem unes millores que encara que migrades, venen a lleugerir la vida minça que passem, poguent donar als nostres fills, una racció de pa mes crescuda.

Però, segons els governants i les lleis que hi han, n'hi d'aquesta arma ens podem servir, perquè no hi ha vaga que no sigui declarada il·legal. encara que és presentí l'ofici de vaga amb els dies d'anticipació que estipula la llei. En canvi per els patrons i empreses, totes les armes són legals, des del pacte de la fam hasta a la «parabellum» Per els obrers no hi ha res legal; som condemnats a treballar sense menjar, perquè els panxa contents. ja menjem per nosaltres, mentres poguem cobrir-nos les vergonyes amb quatre saldos per no ofendre a la moral, lo demes no els preocupa perquè diuen que la nostra maquinària, ja és prou potent, per lo llarga que es la vida, ja funcionarà amb poc aliment que se li dongui.

Nosaltres voldriem que aquestes autoritats i aquets burgesos ens diguessin amb quina forma podem plantejar una vaga, perquè no sigui il·legal.

Ja que per nosaltres totes son legals; perquè no diem que ens falti tot, però si que tenim dret a mes i aixó no podeu dir que sigui il·legal, ja que vosaltres voleu tenir-ho tot, lo únic que podeu fer és imposar-vos en nosaltres, us volguem una miqueta de lo que teniu, però donant la cara, no fent que la la força pública vos defensi, aleshores sabrem de quina part estarà la legalitat.

Cal doncs senyors, que vos poseu a la raó i que reconeixeu com a legal la nostra arma; de cap manera voldriem emprar les que vosaltres esgrimiu la nostra dignitat com a homes que som no ens ho permet, i tinguen en compte que una vaga no es pas alló que vosaltres pregoneu, d'anar a la violència.

cia, fer destralls, i que la sang dels treballadors vessi per els carrers; si aixó us creieu, tingueu-ho en compte, i no es que amenacem; estem disposats a que la nostra sang es pagui cara.

Fins ara haureu vist aquí a Banyoles una vaga, i per la nostra part ens hauriem guardat de fer cap maldat, però, vosaltres, lo primer que deieu, que si havia gresca, tenieu algún pinyó per donarnos. Es retirà la força pública i res passà, aixó vos demostra que soms amics de no fer mal a ningú i menys a cap banyolí.

La vaga fóu de protesta feixista i per solidaritat amb els nostres companys de Madrid, siguent el nostre intent enfortir la República, que sembla que no hi hagi republicans. — NOSALTRES

Obrers, Camperols !

Protegiu el vostre periòdic. Protegint-lo, defenseu els vostres interessos que són els de tots els treballadors tant de la fàbrica com del camp.

De la vaga general de Banyoles

El dimarts prop passat es declarà la vaga general a Banyoles en la qual ens adherírem amb els treballadors del rest d'Espanya per protestar contra la Patronal de Madrid. En aquesta vaga també es protestava de la forma en què havia estat arranjat pel ministre de la governació el conflicte del ram de construcció i també contra els feixistes de l'«A. B. C.».

El dia següent de la vaga, vegèrem amb molta extranyesa i indignació que els periòdics del matí publicaven i comentaven la vaga de Catalunya considerant-la feixista.

L'Opinió, en la primera pàgina, deia i afirmava que l'anar a la vaga era votar Gil Robles.

En la mateixa pàgina, hi havia un dibuix amb la figura de Lerroux amb un marc al cap. A la seva dreta hi havia en Cambó amb creus i rosaris a les mans i a l'esquerra en Gil Robles amb la creu Gammada. A sota, amb lletres de motllo deia: «Governar

de corazón». Es a dir que els Srs. de la «Opinió» consideren que el Govern actual s'apropa cada dia mes al feixisme i nosaltres que anavem a la vaga per procedir d'aquest respecte amb els conflictes de Madrid que per cert no el deixa gaire en bon lloc, venen els senyors de l'«Opinió» i declaren la vaga feixista.

Nosaltres diem els Srs. de l'«Opinió», que fins avui hem lluitat per la llibertat republicana i encara estem disposats a donar la vida si cal, doncs sàpiguen que nosaltres mantindrem sempre el nostre esperit de llibertat proletària. per tant, creiem nosaltres que la vaga no podia ésser feixista pel sol fet de protestar d'unes injúries que havien fet en els companys de Madrid,

Un VAGUISTA

AGLANS

En el darrer número de «Renovació» ens diuen que els del «Lluitador» estem molt mal informats de les coses que passen dins el municipi. Cal que sàpiguen aquests senyors que estem tant ben informats com ells, perquè si es necessari publicarem detalladament els sous que cobren tots els empleats municipals, perquè serveixi de satisfacció per ells, pels seus lectors, pels lectors nostres... i fins pels capellans del Monestir i perquè constatin a l'ensens la gran diferència de sou que hi ha entre uns empleats i altres.

Es de creure que els Srs. de «Renovació» saben tant de comptabilitat com en «Bertu». Estem segurs que si guanyessin un jornals migrats, com guanyem molts dels treballadors, creurien com nosaltres amb la necessitat d'exposar a la llum pública certes cosetes que no es poden tolerar, i es deixarien de fer números i matemàtiques.

Comença a causar estranyesa que el nostre Ajuntament encara no hagi donat satisfacció, al anhel que sentim tants banyolins, de saber que s'ha

fet d'aquell dipòsit de pessetes que tenia al Banc de Catalunya. El poble de Banyoles reclama que l'autor de dita imposició les restitueixi de la seva butxaca. Així aprendrà a administrar millor els interessos del poble.

*
* *

Comprenem que els que han de vetllar pels interessos del nostre poble no puguin atendre simultàniament tots els precs i totes les queixes que se'ls fan, però hi ha algunes coses que deuen preocupar-los més que altres. Tal és, per exemple, l'assumppte de la Plaça-Mercat. Causa vertader fàstic veure com en un dia de vent les viandes i la carn desapareixen sota un núvol de pols i brutícia. No solament és repugnant, sinó que és també perillós. Esperem que no tra corporació farà els possibles per solventar aquesta anomalia, emprant a tal fi tots els mitjans que estiguin al seu abast.

*
* *

Ens agradaria saber per a quan pensa l'ajuntament construir la font pública al carrer de Neptú, tota vegada que és pressupostada ja de l'Ajuntament anterior. Perquè quan varen enviar a cercar la de Guèmol no feien venir la de dit carrer? Es que dit barri tindrà que passar l'estiu tinguent que anar a cercar l'aigua mig quilòmetre lluny, com fins ara?

*
* *

Un regidor de la minoria diu que vol sol·licitar de l'Ajuntament que li posin un seient més baix a la sala de sessions ja que es troba en el cas apurat de que quan seu, no toca de peus a terra.

Nosaltres som considerats i recomanem als nostres companys regidors, que aprovin, si bé el cas, la seva justa demanda.

■

S'ha format una Agrupació pro Cultura en la localitat, la qual formen un grup de joves entusiasmats per la Cultura general. Els desitjem el més gran dels èxits.

Els joves que han emprès aquesta nova tasca, conviden a tots els amants de la cultura a formar part de dita agrupació i a la reunió que tindrà lloc a l'Ateneu Republicà d'Esquerra el dijous, dia 28 del corrent a les 8 de la vetlla.

■

Ens assabenten els nostres companys a l'Ajuntament que el quintet de la minoria fa bon dat de la bona. En premi al seu bon comportament, demanarem que els deixin anar a la processó com de «manaies».

Els companys que tinguin conflicte amb els propietaris de terres, per no haber-los-hi volgut cobrar els arrendaments, que trobin a qualsevol membre de la junta que els indicarà la forma de sol·lucianar-la.

Heus ací un clergue que els del sindicat Agrari haurien de fer-lo soci honorari. Ens explicarem: El rector de Porqueres va llogar-lo per donar batuda als infidels de la seva parròquia desde la trona durant nou dies. Una tarda d'aquestes després de dinar sortiren per païr la pilota i al passar prop d'un camp en el que estava treballant qui ens ho ha contat, diu que s'exclamà així: Hi ha qui dona la culpa dels conflictes que han surgit al camp als pagesos i creieu que no es cert. Jo no m'explico com han tingut tanta paciència de pagar els arrendaments abusius que els hi imposaven els propietaris durant tant anys, i la major part d'ells encara envejen el poc que els hi queda i vaja... que aquets conflictes que tant diuen que els perjudiquen, són fills de la seva poca consciència

Quatre cassos, que fan llàstima.

Aquests van succeir al declarar-se la vaga a Banyoles, i succeïren a la Fàbrica de Sacas. Tres dones i un home es distingiren per la seva valentia i desafiant el perill es posaren a treballar en els seus respectius llocs. Molt bé senyores i senyor: però, me permetereu fer una mica d'història de la vostra digna personalitat.

La primera: Una dona alta i grassona, que amb la seva forma de caminar, ja fa aires de no haver treballat mai. A mes de ser una esquena, és una gran xerraire i xafardera, i que en els rentadors de l'Estany, està criticant i mal parlant de certes persones que l'hi han fet grans favors. A mes d'aixó; o maleïnt els Governts esquerrans. I que aniria millor un govern de dretes, que aixis els fills aprendrien a viure, portant-los a l'Àfrica. ¿Que ha olvidat aquesta dona desgraciada, que té quatre fills a l'atzar...?

Les dues que segueixen són germanes, treballadores de nom i de fets. Però per xerraires i embolicadores d'alló mes. La primera: Una desgraciada, que al poc temps d'ésser casada, el marit li fugí esperverat cap a America, i per ara no en dic res mes. La segona: Està feta una llàstima; fixeuvos-hi quan la vegeu pel carrer, amb una roba bruta, el seu clatell sembla una un carcoma de pega negra, ¿Que serà quan sigui casada i tingui família...? Mal aguanyat noi que festeja. Que s'en veurà.

De l'home no en dic res perquè fa llàstima per desgràcia, — MELIU

DIUMENGE dia 18, a les 9:30 de la NIT, grandiosa vetllada còmica destinada a sufragar les despeses de la calefacció de l'ATENEU. No hi falteu!

Tip. La BANYOLINA